

Skien, 2. mai 2007, vedtak i sak 128-2006

Klager: NN

Innklaget: Case AS, Postboks 4065 Dreggen, 5835 Bergen

Saken gjelder: Om plikt til å betale inkassoomkostninger når kravet er omstridt

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet:

Kravet refererer seg til arbeider på- og frakt av et bord, fakturanummer 1028. Kravet utgjorde opprinnelig kr 7487,50, med forfall 12.02.06. Inkassovarsel ble sendt 31.03.06. Kravet utgjorde da kr 7636,77. Klager innbetalte kr 4925 og nytt inkassovarsel ble sendt 06.04.06 korrigert for klagers innbetaling. Betalingsoppfordring ble sendt 10.05.06 tillagt salær kr 1100.

2. Saksforholdet:

Fordringshaver, et møbeltapetsererfirma, utførte i 2003 restaurering av flere møbler for klager. Blant annet grunnet klagers utenlandsopphold ble noen møbler stående uavhentet. Etter omfattende korrespondanse ble avtale om frakt og levering tegnet. Fordringshaver besørget frakten og fakturerte for denne. Møblene ble sendt og faktura for kravet ble betalt.

Etter hva sekretariatet for inkassoklagenemnda har fått opplyst gjelder faktura 1028 en restlevering etter ordren i 2003 og omfatter restaurering og frakt av et bord som var uteglemt ved leveringen i 2003.

Grunnet manglende betaling av faktura 1028 sendte innklagede inkassovarsel på vegne av fordringshaver. Inkassovarselet ble sendt 31.03.06. Nytt, korrigert inkassovarsel ble sendt den 08.04.06 idet selskapet ble kjent med skyldners delinnbetaling.

Klager fremmet i e-post 08.04.06, mottatt av selskapet 10.04.06, innsigelse til kravets størrelse. Klager opplyste at differansen mellom faktura og innbetaling ”er i henhold til avtale med XX fra i fjor, da en tidligere frakt ble fakturert med ca 2500 for meget”. Selskapet besvarte klagers e-post i brev 27.04.06. Selskapet viste til at de hadde mottatt kopi av korrespondanse mellom partene fra 2003 og ”kan ikke se at klager har kommet med noen form for innsigelser på frakt og at alt er avtalt og godtatt av Dem”. Kravet etter inkassovarsel 06.04.06 ble opprettholdt.

Klager hevder at han den 28.04.06 ringte selskapet for å purre opp manglende tilbakemelding på innsigelsen fremmet i e-post 08.04.06, men at han ble avvist og henvist til skriftlig redegjørelse fra selskapet sendt 27.04.06. Klager opplyser at dette brevet først ble mottatt den 04.05.06, og at han ikke rakk å besvare det før den 15.06.06 da han trengte noe tid på å fremskaffe dokumentasjon. Innklagede sendte 10.05.06 ut betalingsoppfordring for restkravet tillagt salær etter lett sats kr 1100,-. I e-post 15.05.06 utdypet klager begrunnelsen for innsigelsen. I en e-post 18.05.06 anmodet klager selskapet om å frafalle inkassokostnadene da kravet var omstridt. Selskapet avviste innsigelsen i e-post dagen etter og opprettholdt kravet i sin helhet. I ny e-post fra klager datert 20.05.06 bestred han på ny kravet på inkassoomkostninger på grunnlag av at hovedkravet var bestridt før betalingsfristen i inkassovarselet utløp. Klager underrettet videre om at saken ville bli klaget inn for inkassoklagenemnda. Klage til Inkassoklagenemnda ble sendt samme dag. I brev 30.05.06 ble saken oversendt selskapet for uttalelse, og i selskapets tilsvarende 14.06.06 fastholdt selskapet kravet. Kravet hadde ikke sammenheng med tidligere leveranser. Selskapet forventet videre dekning i løpet av juni 2006 og skrev at de i motsatt fall ville fremme saken for forlikrådet i henhold til betalingsoppfordringen og den dokumentasjon som forelå.

Sekretariatet for Inkassoklagenemnda avviste klagen i brev av 30.11.06 under henvisning til at innsigelsen var fremsatt etter at inkassoomkostningene var påløpt. Klager kontaktet sekretariatet den 19.12.06 der han påpekte at innsigelsen var fremmet før utløpet av betalingsfristen i inkassovarselet og således ikke var fremmet for

sent. Dette ble senere meddelt skriftlig i e-post av 21.12.06 med kopi til selskapet. Restkravet, kr 4548, ble likevel betalt i tilfelle han ikke ville få medhold i Inkassoklagenemnda.

Sekretariatet innrømmet at begrunnelsen for avvisningen var feil og forela saken for nemndas leder. Nemndas leder besluttet sammen med sekretariatsleder at avvisningsspørsmålet i denne saken burde behandles i nemnda.

3. Partenes anførsler:

Klager viser til at den fremlagte korrespondansen mellom ham og fordringshaver stammer fra tiden før den påberopte avtalen ble etablert. Han anfører at kr 2562,50 ble tilbakeholdt etter muntlig avtale med fordringshaver. Ved leveransen i 2003 ble det, etter samtaler med fordringshaver og speditør, klart at frakten var blitt rimeligere enn estimert, fakturert og betalt. Da han mottok møblene i Hammerfest, viste det seg videre at et bord var uteglemt fra arbeidsbeskrivelsen og sto igjen urestaurert hos fordringshaver. Klager anfører at han var i telefonkontakt med fordringshaver 20. og 21. juni og deretter 21. og 22. august 2003. I et møte mellom partene, antakelig den 12. september 2003, skal det ha blitt avtalt at differansen kunne motregnes i kostnadene ved restaurering og frakt av det uteglemte bordet. Blant annet grunnet klagers utenlandsopphold ble ikke restordren tatt opp igjen før klager den 28. desember 2005 oppsøkte fordringshaver. Da fordringshaver ikke var tilstede, skal klager ha lagt igjen skriftlig melding til fordringshaver. Klager anfører videre at han ikke hørte noe, og at han forsøkte å oppnå kontakt med fordringshaver for å få bekreftet denne avtalen uten å lykkes. Innsigelsen mot kravet ble deretter også fremsatt overfor innklagede i e-post av 08.04.06. Dette er innenfor betalingsfristen i inkassovarselet og innsigelsen er således fremsatt før inkasso ble satt i verk. Brevet fra selskapet der innsigelsen ble avvist ble mottatt først 4. eller 5. mai. Klager viser til at han trengte noe over en uke på å fremskaffe dokumentasjon for å underbygge sin forklaring og sendte derfor ytterligere begrunnelse for sin innsigelse først 15.05.06.

Innklagede anfører at nærværende krav ikke har sammenheng med tidligere leveranse og at restkravet opprettholdes. Det anføres videre at det av korrespondansen mellom partene i 2003 ikke fremgår at avtale om at tilgodehavende beløp kan tilbakeholdes er etablert. Selskapet viser videre til at klager ble underrettet om at kravet ble opprettholdt i brev av 27.04.06, og at klager således hadde anledning til å betale kravet før det ble satt i verk inkassosak. Selskapet anfører at fremsendelse med B-post ikke kan ha betydning i sakens anledning.

1. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Nemnda besluttet å ta saken til realitetsbehandling.

I utgangspunktet plikter skyldneren med hjemmel i inkassoloven § 17 første ledd å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves når skyldneren hadde innsigelser som det var ”rimelig grunn” til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk. I så fall er saken en såkalt ”tvistesak”. Kravet må da drives inn rettslig, og hvis fordringshaver får medhold i at kravet er berettiget, kan han i stedet kreve saksomkostninger etter tvistemålslovens regler.

Terskelen for å fritta skyldneren for å betale inkassokostnader fordi han hadde ”rimelig grunn” til å få vurdert sine innsigelser er kommentert i Ot.prp. nr. 2 (1987-88) på side 121. Der sluttet departementet seg til merknadene fra Inkassolovutvalget, NOU 1983:8, på side 98:

”Dersom det foreligger reell uenighet mellom partene, må det føre til at skyldneren ikke kan avkreves inkassosalær. Dette gjelder uansett om det hersker uenighet om juss eller faktum. Ved ordet ”vurdert” har utvalget ment å understreke at det ikke skal settes for store krav til innsigelsens vekt og dessuten at det er inkassators og eventuelt fordringshavers plikt å vurdere innsigelsene. Ved avgjørelsen av om innsigelsene er av en slik art at skyldneren har rimelig grunn til å få dem vurdert, har bl a følgende momenter vekt:

- hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare?
- hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen?

- hvilken mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller selv sørge for at det ble avklart?

Som anført i pkt 8.5 er det domstolene som i siste instans må avgjøre om fordringshaveren skal tilkjennes saksomkostninger og inkassosalær. Det skal mindre til før han mister kravet på inkassosalær enn kravet på saksomkostninger. I denne sammenhengen er det særlig innsigelsenes holdbarhet det er tenkt på. Regelen er i overensstemmelse med det utvalget antar er gjeldende rett i dag (ulovfestet).”

I en rettskraftig kjennelse fra Borgarting lagmannsrett avsagt 15.12.04, sak 04-090032KSI-BORG/04, er det som er gjengitt ovenfor sitert, og det heter:

”Det fremgår etter lagmannsrettens mening at terskelen ikke er særlig høy for at et krav skal anses som omtvistet slik at inndrivingen ikke skal skje som inkasso og med inkassosalær, men gå til domstolsbehandling.”

Inkassoklagenemnda har i sin praksis bygget på uttalelsene i forarbeidene og på at terskelen for om en skyldner har rimelig grunn til å få sine innsigelser vurdert er relativ lav. Men spørsmålet om det er ”rimelig grunn” for en skyldners innsigelser - med den følge at kravet er omtvistet og faller utenfor inkassolovens virkeområde - må vurderes konkret i hver enkelt sak.

Klagers innsigelse er begrunnet med at han mener han har et tilgodehavende beløp etter tidligere handel med fordringshaver. Nemnda ser ofte at innsigelser begrunnes med at skyldner mener å ha et motkrav på fordringshaver. I de aller fleste tilfellene avvises innsigelsen dersom motkravet ikke kan dokumenteres. I nærværende sak anføres det at avtalen skal være gjort muntlig og etablert ved et personlig møte mellom partene, antakelig den 12.09.03. Det skal videre være gjort forsøk på å komme i kontakt med fordringshaver for å få bekreftet avtalen uten at fordringshaver skal ha respondert på klagers henvendelser ved personlig oppmøte og telefonbeskjeder. Nemnda finner å måtte legge til grunn at dette er en rettslig innsigelse som det er vanskelig å se bort fra. Klager har angitt dato for når kontakten mellom partene skal ha funnet sted og når avtalen angivelig skal ha blitt etablert og har videre betalt den del av kravet som var uomtvistet samme dag som inkassovarsel ble sendt. Klager har dermed handlet ut i fra at han mente han hadde en innsigelse han burde få vurdert før inkasso ble iverksatt. Klager fremmet sin innsigelse overfor selskapet første gang 08.04.06. Dette var innenfor fristen i inkassovarselet. Innklagede burde allerede da ha registrert at dette var et omtvistet krav.

Etter en helhetsvurdering er nemnda – om enn under en viss tvil – kommet til at innsigelsen er av en slik art at klager hadde rimelig grunn til å få den vurdert før inndrivingen ble satt i verk.

Vedtaket er enstemmig.

2. Vedtak

Klager gis medhold. Innbetalte inkassokostnader tilbakebetales klager.

Rune Jensen
Leder inkassoklagenemnda